

"Каква апологија кича", "малограђанштина", "мизерне уметничке вредности", анализа која "није примерена часопису који се представља као "часопис за политичку теорију и друштвена истраживања"", итд. Оваквим епитетима многи коментатори устремили су се на текст о серији "Рањени орао", који је недавно објављен на сајту НСПМ. [1](#)

Ништа боље нису прошли ни други "озбиљни" медији који су анализирали феномен "Рањени орао" у позитивном светлу. [2](#) "Злодело", "Гомила кича", "Касандра, Љовисна, Марисол...вратите се, све вам је опроштено" "бљутаво", "јел овај текст шала?" и слично. Нарочито се провлачило питање да ли је уопште у реду писати на озбиљан начин о нечему тако "баналном" као што је серија која је очарала преко три милиона гледалаца. Уместо, ваљда, о нечему толико квалитетном, да за то бар три милиона људи у Србији није ни чуло.

Дакле, серија је очигледно узбуркала страсти и покренула далеко више полемика него што је то у последње време учинила иједна домаћа продукција високе гледаности. Мада је, за разлику од суседа са врха табеле гледаности, који се углавном уздају у проверену наклоност гледалишта према сеоским заврзламама или бајатим вицевама на тему народа и народности, Рањени орао увео једну сасвим нову парадигму у домаћи телевизијски мејнстрим, чини се да је то још више изнервирало естетско-морално чуло разних домаћих кич-деконтаминатора.

Историјска гледаност је ваљда требало да сачека неко далеко вредније дело, можда неко које се бави опором критичком анализом исте те (мало)грађанске епохе између два рата, неку амбициозну социјалну драму са елементима фарсе о проблемима изгубљене урбане транзиционе генерације, или можда неку громку, беспоговорну и наелектрисану причу о улози родних, сексуалних и етничких мањина у петооктобраској револуцији и изградњи демократског друштва. Заправо, вероватно свако у Србији има своје мишљење о томе шта би за његов новац од претплате телевизија требало да приказује, а шта би милиони људи требало са нестрпљењем да ишчекују сваке вечери пред екранима.

Рањени јастребови

Пише: Јована Папан
среда, 28 јануар 2009 17:01

Ипак, човек би помислио да ће се овдашњи културни јастребови бар обрадовати што, уместо 299-те епизоде најновије теленовеле у којој се жене и љубавнице бразилских контроверзних бизнисмена чупају за изблајхане косе и гребу надограђеним ноктима, народ гледа, за наше услове једну сасвим пристојну и слатку домаћу мелодаму. Која је притом у Србији отворила велика врата жанру који већ деценијама цвета у земљама са озбиљном културном индустријом. То је жанр који не полаже много на историјску "аутентичност" или "социјално освешћивање" широких народних маса, већ на сентимент, раскошну форму и романтизацију прошлости, и који се ослања на унутрашњу логику и поштовање одређених правила заплета. Рањени орао је у томе сасвим успео, не мање него што успевају светски популарни филмови и серије по романима Џејн Остин, сестара Бронте, Данијеле Стил. И показао је да смо кадри да створимо још један добар домаћи поп-културни производ за извоз у братске, пријатељске и остале суседне државе.

1. <http://www.nspm.rs/kulturna-politika/zasto-smo-voleli-ranjenog-orkla.html> [^]
2. <http://www.poboks.com/tekst.php?ID=7049>

[
^
_]
]